

הבית החדש של אלה

בְּקִיבוּץ קָטָן וְשָׁקֵט שֶׁבִצְפוֹן שָׁם הָיָה,
גָּרָה יְלֵדָה בְּשֵׁם אֱלֹהִים, שְׂמִיחָה וְחֲבִיבָה.
אֱלֹהִים אֲהָבָה לְשִׁחַק בְּחֶצֶר וּלְרוּץ בַּשָּׂדוֹת,
לְטָבוֹל בְּנַחַל וּלְשִׁחַק עִם חֲבֵרוֹת.

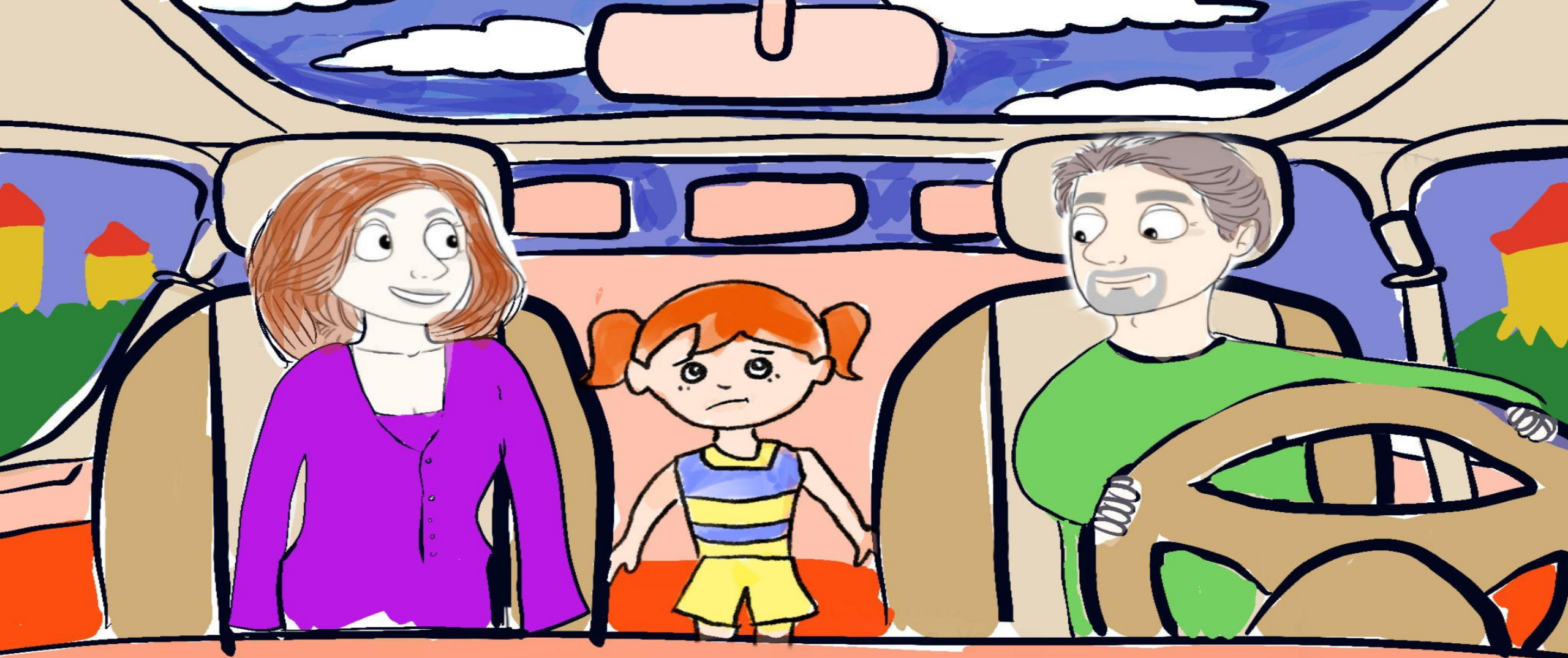

בְּקֶר אֶחָד, בְּשָׁמַיִם נִשְׁמְעוּ קוֹלוֹת רוֹעֲשִׁים,
אֵלֶּה וּמִשְׁפַּחְתָּהּ הָיוּ כָּל הַיּוֹם בְּחֶדֶר מוֹגֵן, מְחוֹבְּקִים.
אִמָּא אָמְרָה לָהּ: "יְלָדִים לֹא צָרִיכִים בְּחֶדֶר הַמוֹגֵן כָּל הַיּוֹם
לְהִשָּׂאֵר, הַתְּחִילָה מִלְחָמָה, נִצְטָרֵךְ לְתַקּוּפָה אֶת הַבַּיִת
לְעִזּוֹב, אֲבָל בְּקֶרֶב נִשׁוֹב מֵהָר."

אֵלֶּה שְׂאֵלָה: "כִּמָּה זְמַן לֹא נִהְיֶה בְּבֵית הָאָהוּב?"
אִמָּא חִיָּכָה וְאָמְרָה: "אֵל תִּדְאָגִי, בְּקֶרֶב נַחְזוֹר שׁוּב."
אֲבֵל כְּשֶׁרֵאֲתָהּ אֶת אִמָּא לֹקַחַת אֶת כָּל הַדְּבָרִים הַחֲשׁוּבִים,
אֵלֶּה הַבִּינָה – לֹא תִחְזוֹר הַבֵּיתָה בְּקֶרֶב, וְלִקְחָה אִתָּהּ אֶת הַדְּבָרִים הָאָהוּבִים.

הגיע יום המעבר, המשפחה נסעה שעות ארוכות,
אלה חשבה על החדר שלה, החברות, וחוג הבלט שהיא אוהבת רבות.
אמא הבטיחה: "בבית החדש יהיה חדר יפה, וחוג בלט נמצא גם שם",
אבל אלה התגעגעה כבר עכשולבית הישן.

בַּחֲדָרָה הַחֲדָשׁ, הַקִּירוֹת
לֹא הָיוּ וְרוּדִים, הַדִּירָה
קִטְנָה וְשׁוֹנָה,
אֵלֶּה נִשְׁאָרָה עֶרָה,
חוֹשֶׁבֶת עַל הַגֵּן הַחֲדָשׁ
וְהַחֲבָרִים שְׁעוּד אֵינָה
מִכִּירָה.

אִמָּא רָאָתָה שֶׁהִיא עֶרָה, וּבָאָה לְסַפֵּר סִיפּוּר, הִיא
סִיפְרָה שְׂגִים לָהּ עָצוּב, וְגַם הִיא מִתְגַּעְגַּעֶת,
אֲבָל אוֹלֵי בְקָרוֹב יִהְיֶה שְׁפוּר.

היא למדה את אלה לעצום עינים ולקחת
נשימה עמוקה, אלה נסתה, ונרדמה אחרי
שלוש נשימות, הנשיטה עבדה!

למחרת, כשהגיעה לגן החדש, הרגישה כמו
בארץ זרה, ישבה בצד, לא הפירה אף אחד,
ולא ידעה איך להתחיל שיחה.

כְּשֶׁחָזְרוּ הַבֵּיתָה, אֵלֶּה סִפְּרָה לְאִמָּא עַל הַחֲוִיָּה
בְּגֵן, אִמָּא רָצְתָה לְשִׂמַח אוֹתָהּ וְאָמְרָה: "יֵשׁ לִי
רַעִיּוֹן נֶהְדָּר שִׁיזְכִּיר אֶת הַחֶדֶר הַיָּשָׁן"
הֵלְכוּ לַחֲנוּת וְקִנּוּ צֶבַע וְרוֹד, צָבְעוּ יַחַד אֶת
הַקִּיר, כְּמוֹ בַּבַּיִת בְּקִיבוּץ, וְזֶה עָזַר מְאֹד.

חובה בלטה!

התקשרו - 050 411 413

בלילה, בחדר החדש והורוד, אלה הצליחה להירדם מהר, לבה היה רגוע ונחמד. אבל בבקר עדין חששה ללכת לגן החדש, בדרך ראתה שלט: "חוג בלטה!" זה גרם לה להרגיש טוב ממש.

בִּגְן, יִשְׁבֶּה רַב הַיּוֹם לְבַד, מְשַׁחֶקֶת עִם עַצְמָה,
אָבֵל הַפַּעַם הָיָה לָהּ לְמָה לַחְכוּת, לְחוּג הַבְּלֹט,
וְזֶה נָתַן לָהּ תִקְוָה.
בְּחוּג פְּגִישָׁה בְּנוֹת מֵהַגֵּן, וְנִהְנְתָה לְרִקּוּד וּלְדַבֵּר,
גְּלִתָּה שֶׁהֵן אוֹהֲבוֹת לְרִקּוּד גַּם, וְהֵן הַתְּחַבְּרוּ מֵהָר.

ביום הבא, בגן, קראו לה הבנות לשחק, אלה שמחה מאד והיה לה בייף ממש, זה חמם את הלב שלה כל כך.

היא הבינה שהיא מתחילה להרגיש קצת יותר בבית, עם החברות החדשות, חוג הבלט, והחדר שפה מזכיר לה את הבית בקיבוץ.

אלה ספרה לאמא שהיא עדין מתגעגעת לבית
הישן, אבל גלתה שבבית החדש יש דברים
טובים ואנשים נפלאים מאוד.

כך, עם החברות, החוג והחדר
החדש, אלה מצאה מקום חדש,
שבו היא שוב מרגישה טוב.